

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/148/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114206867
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114206867.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcov: V. S., V. XX, C.Ž., zastúpeného advokátom, JUDr. Petrom Pandy, L. Kossutha 99, Kráľovský Chlmec, proti žalovanému: G. N. L., E..L., K.: XX XXX XXX, Š. X/A, F., o zaplatenie 12.500 eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18.12.2018, č.k. 8C/55/2014-141, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.500 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 12.500 eur od 14.11.2013 do zaplatenia p o t v r d z u j e a vo zvyšnej časti uplatneného úroku z omeškania m e n í tak, že žalobu zamieta.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.500 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z tejto sumy odo dňa 14.11.2013 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu konajúcemu súdu dňa 05.03.2014 domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 12.500 eur spolu s príslušenstvom titulom vrátenia zaplatenej kúpnej ceny. Dôvodil, že so žalovaným uzavrel dňa 24.03.2011 zmluvu o kúpe ojazdeného motorového vozidla (ďalej len "zmluva o kúpe vozidla"), ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo zn. F. XXXCI, čiernej farby, rok výroby XXXX, U.: O. (ďalej len "motorové vozidlo"). Predmetnú zmluvu považoval za neplatnú ex tunc, nakoľko motorové vozidlo bolo v minulosti ukradnuté jeho skutočnému vlastníkovi a následne dňa 17.05.2013 mu bolo vydané do Spolkovej republiky Nemecko; žalovaný tak nemohol nadobudnúť k predmetnému motorovému vozidlu vlastnícke právo. Žalobca ďalej uviedol, že v apríli 2011 predal motorové vozidlo M. U., od ktorej sa dozvedel o zaistení motorového vozidla Okresným riaditeľstvom Policajného zboru, odbor kriminálnej polície Komárno, a to z výzvy na vrátenie kúpnej ceny, ktorá mu bola doručená dňa 31.10.2013.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním ustálil, že žalovaný kúpil motorové vozidlo od spoločnosti M. V. L.. L..C..I., pričom pred predajom si zabezpečil odborný posudok o kontrole originality zo dňa 29.06.2009. Následne dňa 24.03.2011 žalovaný uzatvoril so žalobcom zmluvu o kúpe vozidla, ktorej predmetom bol predaj a kúpa predmetného motorového vozidla; žalobca si vozidlo pri podpise kúpnej zmluvy od žalovaného prevzal a za motorové vozidlo žalovanému zaplatil kúpnu cenu 12.500 eur. Zmluva o kúpe vozidla bola uzatvorená podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník

(ďalej len „Obchodný zákonník“). Predaj motorového vozidla zabezpečoval svedok Y. Y., ako predajca ojazdených motorových vozidiel v spoločnosti L. E., L..C..I., ktoré bolo predajným miestom žalovaného. Svedok potvrdil, že v lete 2010 s motorovým vozidlom absolvoval kontrolu originality, ktorú vykonáva špecializované pracovisko s niekoľkými technikmi. Pri kontrole motorové vozidlo odovzdal technikovi, ten ho odviezol do dielne a po vykonaní kontroly ho odovzdal i s protokolom o kontrole originality. Vo všeobecnosti možno z protokolu vyčítať identifikačné znaky vozidla, počet najazdených kilometrov, či je poškodené, či je v pátraní, či bolo niekedy havarované alebo opravované, v zmysle, či bola poškodená karoséria vozidla. V záhlaví protokolu sú uvedené základné informácie o vozidle, ktoré sú obsiahnuté i v technickom preukaze vozidla. Vzhľadom na to, že výsledky kontroly originality sú uverejnené na verejnom portáli, svedok odkázal žalobcu na tento portál, pričom si nespomenul, či žalobcovi daný protokol aj ukazoval; na motorovom vozidle boli pritom po vykonaní kontroly originality nalepené tzv. nálepky potvrdzujúce samotný výkon kontroly. Súd prvej inštancie ďalej ustálil, že žalobca v apríli 2011 predal motorové vozidlo M. U., ktorá dňa 11.12.2011 motorové vozidlo predala ďalšiemu kupujúcemu K. C. a ten neskôr ďalšiemu kupujúcemu T. R., ktorému motorové vozidlo dňa 12.09.2012 o 08.35 hod. zaistili v Komárne; vykonaným metalografickým skúmaním na KEÚ PZ sa totiž zistilo, že motorové vozidlo bolo dňa 11.11.2007 odcudzené skutočnému vlastníkovi v Nemecku, pričom na ňom bolo pozmenené pôvodné VIN číslo v tvare O.. Kontrolu originality vozidla vykonalo pracovisko č. XXXX, spoločnosti I. L..C..I., so sídlom V. XXa, W. A.. Vzhľadom na to, že motorové vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti a dňa 17.05.2013 bolo príslušnými orgánmi vrátené do Nemecka jeho skutočnému vlastníkovi, vyzval jeho posledný držiteľ T. R. dňa 24.09.2013 K. C. na vrátenie kúpnej ceny, ten následne vyzval na poskytnutie kúpnej ceny M. U. a tá dňa 31.10.2013 požiadala o vrátenie kúpnej ceny v sume 13.000 eur žalobcu. Žalovaný potvrdil, že žalobca ho na osobnom stretnutí dňa 12.11.2013 informoval o zaistení motorového vozidla a jeho vrátení do Nemecka a uplatnil si i nárok na vrátenie kúpnej ceny, pričom totožnú výzvu žalovanému adresoval dňa 14.11.2013 a odstúpil od zmluvy o kúpe vozidla s poukazom na čl. II zmluvy o kúpe vozidla.

4. Zhodnotiac zistený skutkový stav súd prvej inštancie skonštatoval, že je nepochybné, že žalobca ako kupujúci uzatvoril so žalovaným ako predávajúcim dňa 24.03.2011 písomnú kúpnu zmluvu podľa Obchodného zákonníka. Hoci sa sporové strany zhodli, že ich právny vzťah sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, konajúci súd posúdil zmluvu o kúpe vozidla, ktorá má spotrebiteľský charakter, ako zmluvu spotrebiteľskú, a preto na daný vzťah aplikoval ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ktoré sú pre žalobcu ako spotrebiteľa a slabšiu stranu výhodnejšie. Žalobca v danom zmluvnom vzťahu vystupoval ako fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorý kúpil motorové vozidlo pre osobnú potrebu. Tvrdenie žalovaného, že žalobca motorové vozidlo nekupoval pre osobnú potrebu, ale kupoval ho za účelom dosiahnutia zisku jeho ďalším predajom M. U., žalovaný počas konania nepreukázal, a konajúci súd takúto skutočnosť počas konania ani nezistil. Zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi stranami na základe zmluvy o kúpe vozidla preto súd prvej inštancie podriadil v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka pod režim Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že v konaní bolo preukázané, že motorové vozidlo bolo v minulosti odcudzené jeho skutočnému vlastníkovi a žalovaný evidentne nebol jeho vlastníkom v čase uzatvorenia zmluvy o kúpe vozidla dňa 24.03.2011, riadiac sa zásadou "nikto nemôže previesť viac práv, než má sám" dospel súd prvej inštancie k názoru o neplatnosti zmluvy o kúpe vozidla od začiatku podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tým, že žalobca zaplatil žalovanému na základe zmluvy o kúpe vozidla, ktorá je neplatná od počiatku, sumu 12.500 eur, plnil mu bez právneho dôvodu a na strane žalovaného tak došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný bol podľa mienky konajúceho súdu povinný žalobcovi bezdôvodné obohatenie vydať podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia, konkrétne podľa § 457 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania bolo pritom nepochybné, že motorové vozidlo bolo vydané orgánom činným v trestnom konaní, ktoré motorové vozidlo následne odovzdali jeho vlastníkovi do Nemecka. Z tohto dôvodu podľa mienky konajúceho súdu nebolo možné od žalobcu ako kupujúceho spravodlivo požadovať, aby mal voči žalovanému ako predávajúcemu, ktorý nenadobudol vlastníctvo k predávanej veci, povinnosť vrátiť odcudzenú vec ako podmienku pre vrátenie kúpnej ceny. Takémuto právu predávajúceho by nebolo možné poskytnúť právnu ochranu, nakoľko by išlo o zneužitie práva na úkor kupujúceho. Žalobcovi tak vzniklo právo na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny od žalovaného, pričom toto právo nebolo podmienené vrátením predmetu kúpy.

5. Súd prvej inštancie dodal, že v dôsledku aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka na daný právny vzťah sa už ďalej nezaoberal a právne nevyhodnocoval námietky žalovaného opierajúce sa právne o ustanovenia Obchodného zákonníka (vyjadrenie žalovaného, že podľa § 446 Obchodného zákonníka,

to, že motorové vozidlo pochádza z trestnej činnosti nezakladá neplatnosť zmluvy o kúpe vozidla, resp. nesplnenie tzv. notifikačnej povinnosti podľa § 435 ods. 1 Obchodného zákonníka, a preto žalobcom uplatnený nárok nemožno žalobcovi priznať s poukazom na § 435 ods. 2 Obchodného zákonníka).

6. Vychádzajúc zo záveru, že žalobcovi vzniklo právo na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny vozidla, súd prvej inštancie, za súčasnej aplikácie ustanovení § 37 ods. 1, § 48 ods. 1 a 2, § 52 ods. 2, § 451 ods. 1 a 2, § 457 a § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.500 eur.

7. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi spolu s istinou i uplatnené príslušenstvo, t.j. úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom v čase omeškania žalovaného.

8. Súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania v súlade s § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) až h) C.s.p. a navrhol, aby ho odvolací súd zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Nesúhlasil s právnym záverom konajúceho súdu ohľadne spotrebiteľského charakteru zmluvy o kúpe vozidla, ktorý konajúci súd dostatočne nezdôvodnil, keď len poukázal na ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka; z predmetného ustanovenia však nevyplýva, že by sa daný právny vzťah mal riadiť výlučne režimom Občianskeho zákonníka. Až novela ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s účinnosťou od 01.04.2015 totiž výslovne určila, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. V čase uzatvorenia zmluvy o kúpe vozidla nebolo vylúčené použitie ustanovení Obchodného zákonníka i na zmluvné vzťahy, ktorých účastníkom bol spotrebiteľ. Žalovanému potom nebolo dostatočne zrejmé, na základe akých skutočností súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o kúpe vozidla je spotrebiteľská a spadá pod režim Občianskeho zákonníka, najmä pokiaľ sa sporové strany zhodli na tom, že ich právny vzťah sa riadil ustanoveniami Obchodného zákonníka. V situácii keď konajúci súd zaujal opačné stanovisko, t.j. že na uvedenú zmluvu sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, mal svoje právne závery náležite odôvodniť, čo však v danej právnej veci neurobil. V súvislosti s chýbajúcim odôvodnením právneho záveru o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o kúpe vozidla, neobstálo podľa mienky žalovaného ani konštatovanie konajúceho súdu, že sa ďalej nebude zaoberať a právne vyhodnocovať jeho námietky opierajúce sa právne o ustanovenia Obchodného zákonníka.

10. Žalovaný mal za to, že zmluvný vzťah založený zmluvou o kúpe vozidla sa riadil režimom Obchodného zákonníka, a to vzhľadom na dohodu sporových strán v zmysle § 262 Obchodného zákonníka v článku VIII., bod 7 zmluvy. Zároveň v článku VIII. bod 12 zmluvy strany súhlasili, aby sa právne vzťahy výslovne neupravené zmluvou riadili okrem ustanovení Obchodného zákonníka i súvisiacimi alebo osobitnými právnymi predpismi Slovenskej republiky. Ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, platné v čase uzatvorenia zmluvy o kúpe vozidla nijako nevyklúčovalo takú dohodu sporových strán. Žalovaný s poukazom na ustanovenie § 2 písm. a) v spojení s § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a smernicou Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách bol toho názoru, že pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že ide o zmluvu, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto obchodné podmienky sú dodávateľom vopred pripravené a spotrebiteľ ich obsah nemôže ovplyvniť. Tieto definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy zmluva o kúpe vozidla nenapĺňala. Rovnako nebola splnená podmienka, že by žalobca nemohol ovplyvniť obsah zmluvy. Práve naopak, žalobca mohol predniesť pripomienky a návrhy k zmluve, ktoré by boli následne posúdené a buď by ich žalovaný akceptoval alebo nie; žalobca však žiadne pripomienky k zmluve neuplatnil. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia týmito námietkami žalovaného nezaoberal a tieto pri vyhodnotení zmluvy o kúpe vozidla ako zmluvy spotrebiteľskej nezohľadnil. Žalovaný zdôraznil, že ako leasingová spoločnosť sa zaoberá poskytovaním finančných služieb, a to finančného leasingu, operatívneho leasingu a účelových úverov, pričom predaj ojazdených vozidiel je len jeho okrajovou činnosťou v prípadoch, keď dochádza k odobratiu predmetov leasingu z dôvodu predčasného ukončenia leasingových zmlúv. Ide však o

minoritnú činnosť, ktorou cez zmluvných partnerov, ako je aj L. E. L..C..I., ponúka na predaj ojazdené vozidlá, a preto posudzovaná zmluva nie je zmluvou, ktorú by žalovaný štandardne a opakovane uzatváral s veľkým počtom zákazníkov. Zmluva o kúpe vozidla spĺňa náležitosti stanovené pre tento záväzkovo-právny vzťah Obchodným zákonníkom a je upravená na konkrétny predmet kúpy, pričom sa štandardne uzatvára aj medzi fyzickými osobami. Zmluva o kúpe vozidla neobsahovala žiadne neštandardné ustanovenia, ktoré by znevýhodňovali žalobcu ako kupujúceho.

11. Žalovaný ďalej uviedol, že vo vyjadrení zo dňa 02.11.2018 poukázal na článok VI., bod 3 zmluvy o kúpe vozidla, podľa ktorého nezodpovedal za vady na predmete kúpy, s ktorými bol žalobca podrobne oboznámený. Bolo na žalobcovi, aby ku kúpe vozidla, ktorá bola jeho slobodným rozhodnutím, pristupoval s náležitou opatrnosťou, naviac, pokiaľ ho podrobne informoval o technickom stave vozidla a jeho vadách. Z preberacieho protokolu pritom nepochybne vyplýva, že žalobca vedel, že vozidlo je v nepojazdnom stave, pričom sám uviedol, že plátenná strecha bola prerezaná a jej oprava by bola určite drahá. Rovnako vedel o tom, že na vozidle sú prerazené alebo upravené VIN čísla, a teda vozidlo kupoval s týmto vedomím a rizikom, čím sám spochybnil osobnú potrebu ojazdeného motorového vozidla, ktoré po mesiaci užívania prepísal na kamarátku Tünde Vajdovú. Podľa mienky žalovaného mal žalobca dostatok skúseností s nákupom a predajom motorových vozidiel, keď od roku 2010 kúpil a predal ďalšie dve vozidlá, a preto absolutizácia jeho postavenia ako spotrebiteľa neobstojí. Touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku nezaoberal, len uzavrel, že motorové vozidlo žalobca zakúpil pre osobnú potrebu. K uvedenému pritom dospel po takmer 4,5 roka od začatia súdneho konania. V tejto súvislosti žalovaný konajúcemu súdu vytkol, že nepostupoval v súlade so zásadou v článku 17 C.s.p., a hoci ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka platilo v priebehu celého sporového konania, až na pojednávaní dňa 04.10.2018, t.j. po viac ako 4 rokov od doručenia žaloby pripustil možnosť ex offo ustálenia právneho vzťahu medzi stranami sporu ako vzťahu spotrebiteľského. Zároveň žalovaný konajúcemu súdu vytkol, že v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 C.s.p. neurčil sporné a nesporné skutkové tvrdenia, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie.

12. Za zmätočný považoval žalovaný i záver konajúceho súdu o tom, že zmluva o kúpe vozidla je neplatná od počiatku, nakoľko žalovaný nebol v čase jej uzatvorenia vlastníkom vozidla, ktorý záver spojil konajúci súd s ustanovením § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pojednávajúceho o odstúpení od zmluvy s následkom jej zrušenia. Je pritom potrebné rozlišovať medzi odstúpením od zmluvy, ktorá musí byť nevyhnutne platná a neplatnosťou zmluvy; od neplatnej zmluvy nemožno odstúpiť. V súvislosti s neplatnosťou zmluvy o kúpe vozidla žalovaný uviedol, že v konaní žalobca namietal neplatnosť zmluvy ako celok. Samotný spotrebiteľský charakter zmluvy však nemá za následok jej automatickú neplatnosť. V zmluve sa pritom nenachádzali dojednania, ktoré by žalobcu značne znevýhodňovali, t.j. mali charakter tzv. neprijateľných podmienok v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a také nekonštatoval ani právny zástupca žalobcu. Pokiaľ právny zástupca žalobcu poukazoval na nerovnosť medzi právami a povinnosťami zmluvných strán z hľadiska zodpovednosti za vady na strane predávajúceho, žalovaný zdôraznil, že žalobcovi ponúkol na predaj ojazdené motorové vozidlo, so zjavnými vadami, za kúpnu cenu, ktorá zohľadňovala jeho stav opísaný nielen v samotnej zmluve o kúpe vozidla, ale i v preberacom protokole a stanovisku E. F., E..L..

13. Zmätočnosť v právnom posúdení veci podľa ustanovení § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa prejavila i v nasledujúcich právnych záveroch konajúceho súdu o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré je povinný vydať podľa zásad uvedených v § 457 Občianskeho zákonníka. V konaní bolo podľa žalovaného preukázané, že motorové vozidlo nadobudol na základe kúpnej/leasingovej zmluvy zo dňa 14.07.2009 od spoločnosti M. V.Á. L.. L..C..I., pričom pred jej uzatvorením si zabezpečil odborný posudok o kontrole originality vozidla vykonanej dňa 29.06.2009, so záverom, že vozidlo bolo spôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách a nebolo v pátraní. Vzhľadom na uvedený posudok žalovaný nemal v čase nadobudnutia vlastníckeho práva k vozidlu žiadnu pochybnosť o tom, že vozidlo kupuje od skutočného vlastníka a toto nepochádza z trestnej činnosti. Bol teda dobromyseľným kupujúcim v zmysle § 446 Obchodného zákonníka. Až v priebehu konania sa dozvedel, že vozidlo bolo v pátraní už od 11.11.2007 a na neznámeho páchatela - zamestnanca pracoviska kontroly originality, ktorý posudok vydal, bol daný podnet na začatie trestného stíhania pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Žalovaný zdôraznil, že vychádzal z odborného posudku o kontrole originality, o ktorého pravdivosti nemal dôvod pochybovať, a teda postupoval s primeranou opatrnosťou; v takom prípade Obchodný zákonník poskytuje v súlade s ustanovením § 446 ochranu dobromyseľnému

kupujúcemu a pripúšťa, aby nadobudol vlastnícke právo k tovaru. Ide teda o výnimku zo zásady nikto nemôže na druhého previesť viac práv ako má on sám; dobromyseľnosť pritom musí existovať v okamihu, keď má kupujúci nadobudnúť vlastnícke právo k veci.

14. Odvolávajúci sa na odborný posudok o kontrole originality žalovaný považoval za preukázané, že si splnil prevenčnú povinnosť a zachoval taký stupeň opatrnosti, ktorý od neho bolo možné vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať. Obdobne postupoval aj pri uzatvorení zmluvy o kúpe vozidla so žalobcom, keď žalobcu informoval o všetkých vadách vozidla, vrátane stanoviska autorizovaného servisu E. F. E..L., a preto v zmysle § 424 Obchodného zákonníka nemôže zodpovedať za tie vady vozidla, o ktorých žalobca vedel, pričom tieto vady spolu so stavom vozidla zohľadnil pri dohode o jeho kúpnej cene; uvedené vady žalovaný nepovažoval za vady právne v zmysle § 433 ods. 1 Obchodného zákonníka, nakoľko za také treba považovať iba tie obmedzujúce vlastnícke právo, t.j. právo mať vec v držbe, užívať ju a využívať jej plody a úžitky a disponovať s ňou; s poukazom na tieto skutočnosti žalovaný namietal titul, na základe ktorého žalobca odstúpil od zmluvy.

15. Pokiaľ išlo o odstúpenie žalobcu od zmluvy o kúpe vozidla žalovaný uviedol, že v zmysle § 351 ods. 2 veta prvá Obchodného zákonníka v jeho dôsledku zaniká zmluva, vrátane všetkých práv a povinností z nej vyplývajúcich s účinkami ex nunc. V takom prípade vzniká každej zmluvnej strane povinnosť vrátiť prijaté plnenie, ak plnenie nemožno vrátiť, poskytne sa peňažná náhrada. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 23.08.2018 žiadal, aby mu žalobca vrátil ním poskytnuté plnenie, t.j. predané ojazdené motorové vozidlo a pre prípad, že to nebude možné, aby mu poskytol peňažné plnenie v sume 12.500 eur, zodpovedajúce kúpnej cene vozidla. Napriek uplatneniu uvedeného nároku sa konajúci súd jeho žiadosťou nezaoberal a nevyhodnotil, či v danom prípade išlo o prostriedok procesnej obrany alebo o vzájomnú žalobu proti žalobcovi; nebolo pritom rozhodné, či svoj nárok proti žalobcovi opieral o ustanovenia o odstúpení od zmluvy podľa Obchodného zákonníka alebo o vydaní bezdôvodného obohatenia podľa Občianskeho zákonníka. Pokiaľ mal konajúci súd pochybnosti ohľadne jeho procesného úkonu, mal postupovať podľa § 129 C.s.p. a vyzvať ho na doplnenie podania.

16. A napokon žalovaný namietal i nesprávnosť rozhodnutia konajúceho súdu ohľadne priznaného príslušenstva, a to pokiaľ išlo o výšku úrokov z omeškania (9,25 % ročne), ale i stanovenie počiatku omeškania, ktorý súd prvej inštancie bez odôvodnenia ustálil na dátum 14.11.2013. Keďže v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.02.2013 do 31.05.2014 bola výška úrokov z omeškania stanovená o 5 percentuálnych bodov viac ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, čo k uvedenému dňu predstavovalo 5,25 % ročne (základná úroková sadzba ECB bola 0,25 % + 5 %), súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania v nezákonnej výške. Zároveň mal žalovaný za to, že počiatok omeškania treba viazať na výzvu právneho zástupcu žalobcu označenú ako „výzva na vrátenie kúpnej ceny“ zo dňa 22.11.2013, podľa ktorej mal žalobcovi poskytnúť plnenie v lehote 5 dní od doručenia výzvy; vzhľadom na to, že mu predmetná výzva bola doručená dňa 27.12.2013, najskôr sa mohol dostať do omeškania s povinnosťou vrátiť kúpnu cenu dňa 02.01.2014.

17. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol o veci zákonným spôsobom, v súlade s právnymi predpismi, pričom na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec posúdil správne i po právnej stránke. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

18. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu v písomnom podaní zo dňa 05.05.2019 zotrval na dôvodnosti podaného odvolania, keď podľa jeho mienky žalobca neuviedol žiadne také skutočnosti, závery alebo námietky, ktoré by jeho obsah spochybňovali a ku ktorým by sa mohol relevantne vyjadriť.

19. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné len čiastočne. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.11.2020 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

20. Preskúmaním súdneho spisu, so zohľadnením odvolacej argumentácie žalovaného, sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa tento zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie sumy 12.500 eur s prísl. titulom bezdôvodného obohatenia. Vykonaným dokazovaním konajúci súd správne zistil skutkový stav, keď ustálil, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkovo-právny vzťah vyplývajúci z uzatvorenej zmluvy o kúpe vozidla, na základe ktorej žalobca žalovanému plnil, t.j. zaplatil mu kúpnu cenu motorového vozidla, ktoré, ako sa neskôr preukázalo, žalovanému nepatrilo, nakoľko bolo odcudzené skutočnému vlastníkovi v Nemecku ešte v roku 2007. Súd prvej inštancie pritom správne právne posúdil uzatvorenú zmluvu ako spotrebiteľskú, ktoré závery namietal žalovaný s poukazom na nespotebiteľský charakter právneho vzťahu medzi stranami sporu; s touto námietkou žalovaného sa odvolací súd nestotožnil.

21. V prvom rade treba uviesť, že dôkazné bremeno preukázania nespotebiteľského charakteru zmluvy zaťažuje v konaní toho, kto také tvrdenie uvádza, t.j. v danom prípade žalovaného. Vychádzajúc z obsahu zmluvy o kúpe vozidla, z výpovede žalobcu, ako aj z výpovede svedka Y., je zrejmé, že žalobca vystupoval pri uzatváraní a plnení zmluvy o kúpe vozidla ako spotrebiteľ, keďže nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka), pričom motorové vozidlo zakúpil pre osobnú, a nie inú potrebu. Pokiaľ žalovaný tvrdil opak, t.j., že žalobca mienil kúpou motorového vozidla dosiahnuť zisk jeho ďalším prevodom na M. U., ním tvrdené skutočnosti nijako nepreukázal, a teda nevyvrátil obsah skutkových tvrdení žalobcu ohľadne jeho postavenia ako spotrebiteľa. Nespotebiteľský charakter zmluvy nemožno pritom vyvodiť len z domnienky žalovaného, že skutočným účelom kúpy motorového vozidla zo strany žalobcu bol jeho ďalší predaj tretej osobe so ziskom, ani jeho poukazom na to, že zmluva o kúpe vozidla nespĺňala definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže nešlo o formulárovú zmluvu uzatváranú s väčším počtom zákazníkov, do ktorej obsahu by žalobca nemohol zasahovať. V prvom rade treba uviesť, že spotrebiteľskou zmluvou nemusí byť len zmluva typová, štandardizovaná, tzv. formulárová, ktorá je uzatváraná s viacerými spotrebiteľmi, ako nesprávne argumentoval žalovaný (s poukazom i na smernicu Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá takú definíciu neobsahuje - pozn. odvolacieho súdu), keď za takú treba v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka považovať každú zmluvu uzatváranú medzi dodávateľom a spotrebiteľom, bez ohľadu na jej právnu formu. Spotrebiteľskou zmluvou je teda akýkoľvek dvojstranný právny úkon, ktorý napĺňa materiálny znak, ktorým je, že ju uzatvára dodávateľ a spotrebiteľ, tak ako v danom prípade. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a potvrdil to i samotný žalovaný, že predmetom jeho podnikania bol, okrem iného, i predaj ojazdených motorových vozidiel, z čoho možno potom vyvodiť, že pri uzatváraní a plnení zo zmluvy o kúpe vozidla vystupoval žalovaný ako dodávateľ (§ 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka). I keď táto jeho činnosť bola podľa jeho vlastných slov len okrajovou, v prípadoch, keď odobral predmet leasingu z dôvodu predčasného ukončenia leasingových zmlúv, bol to žalovaný, ktorý vopred pripravil štandardnú zmluvu so žalobcom, do ktorej žalobca ako spotrebiteľ nemohol nijako zasahovať; odvolací súd v tomto smere poukazuje na výpoveď žalobcu a svedka Y.. Pokiaľ žalovaný tvrdil opak, prezentoval len iluzórnu, a nie i reálnu možnosť zásahu žalobcu do zmluvy, ktorá ostala len v rovine formálnej námietky.

22. So zreteľom na vyššie uvedené možno uviesť, že súd prvej inštancie zaujal správny právny názor ohľadne charakteru zmluvy o kúpe vozidla ako zmluvy spotrebiteľskej, keďže ju uzatvoril žalovaný ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ.

23. Žalovaný v ďalšom namietal chybnú aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský vzťah medzi stranami sporu, ktorý sa podľa neho mal riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka, tak ako sa strany zmluvne dohodli. Odvolací súd sa ani s touto argumentáciou žalovaného nestotožnil, pričom postupom podľa ustanovenia § 382 C.s.p. vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k použitiu na vec sa vzťahujúcich ustanovení Občianskeho zákonníka, a to § 52 ods. 2 v znení účinnom od 01.04.2015 (omylom uviedol od 01.05.2014 - pozn. odvolacieho súdu) a následne i k aplikácii ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

24. Žalovaný v reakcii na výzvu odvolacieho súdu v podaní zo dňa 09.11.2020 poukázal na obsah odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie a skutočnosti v ňom uvedené. Mal za to, že odvolacím súdom citované znenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nadobudlo účinnosť až od 01.04.2015, pričom znenie predmetného ustanovenia v čase uzatvorenia zmluvy o kúpe vozidla nevylučovalo použitie ustanovení Obchodného zákonníka na zmluvné vzťahy, ktorých účastníkom bol spotrebiteľ.

Sporové strany sa pritom v článku VIII., bod 7 zmluvy o kúpe vozidla dohodli, že právny vzťah zmluvou založený sa bude spravovať režimom Obchodného zákonníka. Žalovaný v ďalšom tiež vyjadril nesúhlas s použitím ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka na prejednávajúcu vec, keď mal za to, že posúdenie zmluvy o kúpe vozidla ako spotrebiteľskej nemá automaticky za následok jej neplatnosť. Samotná zmluva svojím obsahom a účelom neodporovala zákonu, neobchádzala ho a ani sa nepriecila dobrým mravom, bola teda platným právnym úkonom. Žalobca ukončil platnosť zmluvy jednostranným odstúpením v zmysle ustanovenia § 344 Obchodného zákonníka. V danom prípade došlo medzi ním a žalobcom ku konsenzu o kúpe motorového vozidla za kúpnu cenu, ktorá zohľadňovala technický stav vozidla, pričom ak by žalobca voči ustanoveniam zmluvy vzniesol námietky, tieto by náležite posúdil a rozhodol o ich akceptovaní a zapracovaní do textu zmluvy, príp. by ich neakceptoval. V závere žalovaný poukázal na citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, zdôrazniac, že aplikáciu právnych noriem na ochranu spotrebiteľa nie je možné uskutočňovať selektívne a späťne s odôvodnením, že je to pre spotrebiteľa výhodnejšie. Uvedený záver by vnášal do právnych vzťahov značnú neistotu a znamenal by výrazný zásah do rovnosti účastníkov týchto vzťahov.

25. Odvolací súd k uvedenému udáva, že ustálená súdna judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (vo veci sp. zn. 3MCdo 14/2014, sp. zn. 8MCdo 13/2014), ktorá prešla i ústavnou kontrolou (nález sp. zn. III. ÚS 194/2016 a sp. zn. II. ÚS 729/2015) dovodila, že ustanovenie § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, o tom, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa prednostne vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou; cieľom predmetného ustanovenia totiž bolo vyjadriť len *expressis verbis* doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy. Vzhľadom na uvedené bolo na mieste aplikovať predmetné ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka i na právny vzťah strán sporu, s tým následkom, že sa na tento budú prednostne vzťahovať ustanovenia Občianskeho, a nie Obchodného zákonníka. I keď predmetné ustanovenie (v znení vety tretej) nebolo účinné v čase uzatvorenia zmluvy o kúpe vozidla, odvolací súd poukazuje na v tomto smere rovnako ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej nepravá retroaktivita nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti, keď akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4 Cdo 98/2010). Súčasná ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, tak zastáva jednoznačne názor, že právna úprava chrániaca spotrebiteľa odôvodňuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa (v určitej konkrétnej situácii) výhodnejšie. Aplikácia záverov ustálenej súdnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k použitiu ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka pritom napĺňa i článok 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie preto nepochybil, keď na právny vzťah vzniknutý zo zmluvy o kúpe vozidla aplikoval prednostne zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka, keďže tieto boli na prospech žalobcu ako spotrebiteľa. Následne nebol dôvod, aby sa konajúci súd ďalej zaoberal a právne vyhodnocoval tú časť argumentácie žalovaného týkajúcu sa použitia konkrétnych ustanovení Obchodného zákonníka na rozhodnutie o veci (viď bod 25. odôvodnenia), nakoľko táto, vzhľadom na aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, nemala na jeho rozhodnutie vplyv.

26. Odvolací súd považuje v tejto súvislosti za potrebné dodať, že i pokiaľ by zotrval na požiadavke aplikácie ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení do 01.04.2015, i v takom prípade by sa právny vzťah medzi stranami sporu riadil ustanoveniami Občianskeho zákonníka, nakoľko by to bolo na prospech žalobcu ako spotrebiteľa. Je nepochybné, že predpisy občianskeho práva chránili žalobcu, ktorý nadobudol vec od jej nevlastníka, vo väčšom rozsahu (nadobudnutie vlastníckeho práva je v takom prípade v rozpore s právnym poriadkom) ako ustanovenia Obchodného zákonníka (tie pripúšťali možnosť, aby kupujúci nadobudol i vec od predávajúceho, ktorý v tom čase nemal k veci vlastnícke právo). Pokiaľ žalovaný v tejto súvislosti poukazoval na závery vyplývajúce z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, týmito sa odvolací súd necítil byť viazaný, keďže s prihliadnutím na článok 3 základných

princípov C.s.p. rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky nespádajú do kategórie ustálenej rozhodovacej praxe (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6Cdo/129/2017). Rovnako nebol povinný prihliadať na stanovisko sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky R.. Y. L. vo veci sp. zn. I. ÚS 547/2012, nakoľko vyjadrovalo individuálny názor, odlišný od väčšinového názoru senátu prijatého v konkrétnej veci.

27. Vzhľadom na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy o kúpe vozidla nebol vlastníkom motorového vozidla, keď toto bolo v roku 2007 odcudzené jeho skutočnému vlastníkovi v Nemecku, nemohol na žalobcu previesť vlastnícke právo k vozidlu v zmysle zásady „nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako má sám“. Na uvedené pritom nemá vplyv ani argumentácia žalovaného, podľa ktorej so zreteľom na posudok o kontrole originality nemal žiadne pochybnosti o svojom vlastníctve (bol v tomto smere dobromyseľný). Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy o kúpe vozidla disponoval stanoviskom autorizovaného servisu, podľa ktorého na motorovom vozidle boli prerazené VIN čísla, bola preprogramovaná prevodovka, ako aj riadiaca jednotka, ktoré okolnosti podľa mienky odvolacieho súdu museli u žalovaného, pohybujúceho sa na trhu ojazdených motorových vozidiel a majúceho skúsenosti s ich obstaraním a predajom, minimálne vzbudiť pochybnosti o skutočnom pôvode motorového vozidla a tým i o jeho vlastníctve. Okolnosť, že žalovaný ako nevlastník uzavrel so žalobcom zmluvu o kúpe vozidla, na základe ktorej malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k vozidlu, spôsobuje neplatnosť tejto zmluvy pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka (nie podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako mylne uviedol súd prvej inštancie). Táto neplatnosť pritom nastáva od počiatku, a preto v ďalšom platí, že pokiaľ si strany sporu plnili na základe neplatnej zmluvy, sú si povinné tieto plnenia vrátiť podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. V konaní nebolo sporné, že žalobca odovzdal žalovanému titulom uzavretej zmluvy o kúpe vozidla sumu 12.500 eur ako kúpnu cenu, a preto súd prvej inštancie žalovaného oprávnené zaviazal k povinnosti vrátiť žalobcovi túto sumu v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka, nakoľko z jeho strany išlo o plnenie z neplatného právneho úkonu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

28. V ďalšom treba uviesť, že ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka určuje ako pravidlo vzájomnú viazanosť práv a povinností účastníkov neplatnej zmluvy. Uvedené znamená, že právo jednej zmluvnej strany na vydanie poskytnutého plnenia je podmienené jej povinnosťou vrátiť druhej zmluvnej strane to, čo podľa neplatnej zmluvy od nej prijala, t.j. predávajúci vracia kúpnu cenu a kupujúci predmet kúpy. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nepochybne zaoberal a zohľadnil synalagmatický aspekt vyporiadania sporových strán z neplatnej zmluvy o kúpe vozidla, keď konštatoval, že motorové vozidlo bolo vydané vlastníkovi do Nemecka, a preto od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať, aby odcudzenú vec vrátil; s týmto záverom konajúceho súdu treba nepochybne súhlasiť. Odvolací súd v tomto smere dopĺňa, že súdna prax dospela k názoru, že účastník neplatnej zmluvy, ktorý kúpil odcudzenú vec, splní svoju reštitučnú povinnosť voči druhej zmluvnej strane vtedy, ak vydá vec jej vlastníkovi (k tomu aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Cdo 34/2018). Vzhľadom na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že motorové vozidlo bolo vydané skutočnému vlastníkovi, súd prvej inštancie nepochybil, keď sa pri rozhodovaní o veci uspokojil len s požiadavkou žalobcu na vrátenie kúpnej ceny vozidla. Vo svetle týchto skutočností vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú námietku žalovaného, ktorý uviedol, že i keď v podaní zo dňa 02.11.2018 vyjadril požiadavku na vrátenie motorového vozidla, resp. na poskytnutie peňažnej náhrady, konajúci súd sa s ňou nezaoberal; z obsahu podania žalovaného je pritom zrejmé, uvedenú požiadavku uplatnil v rámci procesnej obrany, a nie ako nárok z titulu vzájomnej žaloby, keďže v tomto smere ani neformuloval petii prípadnej vzájomnej žaloby.

29. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalovaného, ktorou konajúcemu súdu vytýkal, že pri prejednaní veci nepostupoval podľa ustanovení § 181 C.s.p. Z obsahu spisu, najmä jednotlivých zápisníc zo súdnych pojednávaní je nepochybné, že konajúci súd síce neoboznámil strany sporu s tým, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, avšak nemožno prehliadnuť, že na pojednávaní dňa 04.10.2018 uviedol stranám svoje predbežné právne posúdenie veci, podľa ktorého mienil zmluvu o kúpe vozidla posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a v tomto smere umožnil stranám sporu sa k právnemu posúdeniu vyjadriť, čo napokon strany sporu i využili. Postup konajúceho súdu hodnotil odvolací súd ako transparentný a i prípadné striktné nedodržanie ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. nemohlo mať za následok vylúčenie strán sporu

z ich procesných práv, ktoré im C.s.p. priznáva, t.j. i prípadné porušenie predmetného ustanovenia nediskvalifikovalo žalovaného urobiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, ako i k právnej stránke veci.

30. So zreteľom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav veci, tento i správne právne posúdil, s výnimkou aplikácie ustanovenia § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom správne uzavrel, že zmluva o kúpe vozidla je neplatným právnym úkonom a strany sporu sú si povinné, resp. žalovaný je povinný vydať žalobcovi prijaté plnenie podľa zásad o bezdôvodnom obohatení, a teda dôvodne ho zaviazal na vrátenie sumy 12.500 eur žalobcovi.

31. Pokiaľ ide o uplatnené príslušenstvo, a to úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne z priznanej istiny, odvolací súd sa stotožnil s námietkou žalovaného, že v tomto prípade súd prvej inštancie postupoval v rozpore s ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko v rozhodnom čase sa výška úrokov z omeškania pohybovala na úrovni 5,25 % ročne. Pokiaľ si žalobca uplatňoval v konaní nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,25 % ročne, jeho nárok vo výške presahujúcej 5,25 % ročne treba považovať za nedôvodný.

32. Pokiaľ ide o počiatok omeškania, za ktorý súd prvej inštancie ustálil dátum 14.11.2013, i keď možno súhlasiť s názorom žalovaného, že konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neozrejmil skutočnosti, z ktorých vychádzal pri ustálení momentu omeškania žalovaného, vychádzajúc z náležite zisteného skutkového stavu, je zrejmé, že žalovaný bol v omeškaní týmto dňom. Odvolací súd poukazuje na skutkové tvrdenia uvedené samotným žalovaným vo vyjadrení k žalobe (č.l. 32 a nasl.), ako aj na pojednávaní konajúceho súdu dňa 10.04.2018 (č.l. 103 a nasl.), v ktorých uviedol, že žalobca ho dňa 12.11.2013 na osobnom stretnutí informoval o zaistení motorového vozidla, jeho vrátení do Nemecka, pričom si súčasne voči nemu uplatnil nárok zo zmluvy o kúpe vozidla, t.j. nárok na vrátenie kúpnej ceny. Vzhľadom na to, že žalobca predmetné skutkové tvrdenia žalovaného nerozporoval, možno konštatovať, že na osobnom stretnutí dňa 12.11.2013 žalobca uskutočnil voči žalovanému výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto už nasledujúcim dňom, t.j. 13.11.2013 sa dostal žalovaný do omeškania s plnením svojej povinnosti. Pokiaľ za tejto situácie, súc viazaný žalobným návrhom, súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania počnúc od 14.11.2013, nijako nepochybil.

33. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené uzatvára, že žalovaným v odvolaní uvádzané tvrdenia nepovažoval za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa priznanej istiny, pričom však vyhodnotil za dôvodné námietky týkajúce sa uplatneného príslušenstva, a preto rozhodol tak, že napadnutý rozsudok v časti, v ktorej súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.500 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 12.500 eur od 14.11.2013 do zaplatenia potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. a vo zvyšnej časti uplatneného príslušenstva ho podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobu v tejto časti zamietol.

34. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov celého (t.j. prvoinštančného a odvolacieho) konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech (neúspech len v nepatrnej časti príslušenstva), priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).